

centralstyrelse § 5 og lov om apotekervæsenet § 19 nævnte sager.

Bestemmelsen i § 2, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse.

§ 4. Justitsministeren fastsætter regler om rådets virksomhed.

§ 5. Lov nr. 131 af 16. april 1935 om retslægerrådet ophæves.

Angående formålet med denne lovrevision anføres i bemærkningerne til lovforslaget:

„De gældende regler vedrørende retslægerrådet er fastsat i lov nr. 131 af 16. april 1935 og bekendtgørelse nr. 150 af 30. april 1935.

Det foreliggende forslag indebærer kun 2 mere betydelige realitetsændringer i den gældende lov:

1) Efter lovens § 3 består rådet af 7 medlemmer, hvoraf de 3 skal have særlig indsigt i psykiatri; de øvrige 4 medlemmer skal have særlig indsigt i henholdsvis retsmedicin, fødselsvidenskab, kirurgi og intern medicin.

Siden lovens gennemførelse er der sket en meget betydelig stigning i antallet af psykiatriske sager, som forelægges rådet. Det har derfor været nødvendigt i medfør af lovens § 3, stk. 5, at beskikke 4 faste sagkyndige i psykiatri og at lade disse deltage i rådets behandling af de psykiatriske sager på lige fod med de 3 psykiatriske medlemmer. Denne ordning, hvorefter de 4 sagkyndige reelt indtager samme stilling som medlemmer, men ikke formelt er medlemmer, er utilfredsstillende.

Endvidere synes det ønskeligt, at der skabes mulighed for til medlem af rådet at beskikke en særlig sagkyndig i sager vedrørende spirituspåvirkede motorførere m. v. Disse sager udgør talmæssigt rådets største sagsgruppe.

Under hensyn hertil foreslås loven ændret, således at der åbnes mulighed for udnævnelse af indtil 12 medlemmer af rådet (forslagets § 2).

Det tilføjes, at de udvidelser af rådets medlemstal, hvorom der er spørgsmål, ikke vil medføre øgede udgifter for det offentlige.

2) Lovens § 4 bestemmer, at de sager, der forelægges rådet, i almindelighed skal behandles af 3 medlemmer. Undertiden er det dog tilstrækkeligt, at 2 medlemmer deltager i behandlingen, men dette gælder kun 1) i psykiatriske sager, når den person, sagen angår, umiddelbart forud er undergivet observation på sindssygehospital eller åndssvageanstalt, 2) i sager, hvor der tilkaldes en eller flere sagkyndige, og 3) i sager af mindre vigtighed.

Disse regler har i praksis vist sig at være for usmidige, og har navnlig medført utilfredsstillende konsekvenser med hensyn til rådets behandling af den største sagsgruppe, sagerne vedrørende spirituspåvirkede førere af motorkøretøjer. Disse sager behandles altid af en